

CATALUNYA SOCIAL

Any VIII. Núm. 372

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

14 de juliol de 1928

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA

APARTAT 1036
TELÉF. 1171 A

El joc brut del socialisme espanyol

La nota social del dia podríem dir que l'acaba de donar el socialisme espanyol, reunit en Congrés a Madrid. S'ha emportat la reunió, amb les seves inacabables discussions, l'atenció de l'opinió pública? No, certament. L'opinió, en aquest país, fa molt temps que resta dormint, amb un somni que quasi podria qualificar-se de mortal. No es preocupa de res, no es desvetlla per res; tot li resta al marge amb una indiferència musulmana.

Però el partit socialista espanyol té notes típiques que cal recollir en aquestes pàgines. Observem la doble personalitat del socialisme, cosa veritablement curiosa. D'una banda, el socialisme es manifesta en la Unió General de Treballadors, entitat merament obrera (diuen ells); i d'altre costat, es manifesta en el Partit Socialista, entitat política amb totes les conseqüències.

No cal dir com aquesta doble manifestació té pel socialisme avantatges enormes. Quan li convé presentar-se com a partit d'ideals, és el partit socialista qui actua. Llavors ve tot allò de la llibertat, de la democràcia, del sufragi universal, de la no participació en governs o en organismes governamentals que no siguin a base d'opinió, etc. Així el socialisme obté la puresa del seu ideari i dels seus procediments en la vida pública.

Però quan al mateix socialisme li convé arreplegar el que pot en matèria d'avantatges materials, de cercar l'avenç en tot, de treballar per a obtenir llocs retribuïts o d'influència dins els organismes influents de l'Estat, llavors és la Unió General de Treballadors la qui apareix; i ve tot allò que si bé és cert que en governs no democràtics ni liberals el socialisme no pot treballar-hi, la Unió de Treballadors té el deure d'actuar-hi per a no restar avantatges a les classes obreres que formen part de les seves files, etc.

Ningú no pot dubtar de l'habilitat que aquest doble joc suposa. Ningú no dirà que aquesta in-

venció no sigui digna dels bons temps de la política d'un Sagasta o d'un Romero Robledo, per exemple. Amb aquest joc, el socialisme mai no perd. Que la democràcia, per exemple, impedeix al senyor Largo Caballero pendre seient en el Consell d'Estat, per no derivar el nomenament del poble? Sí, però els avantatges que pot allí derivar pels seus aquell senyor l'autoritzen per a entrar-hi, deixant la democràcia a la porta. Els principis del partit en pateixen; els estómacs agraiats en gaudeixen i reporten avantatges. I així els ideals resten intactes, mentre els avantatges de tota situació (democràtica o autocràtica, popular o impopular, liberal o absolutista) s'aprofiten en el que es poden aprofitar.

Es veu que els socialismes europeus no han conegut aquesta tàctica tan neta del socialisme espanyol. Sobretot a Itàlia, com els hauria vingut bé aquest desllorigador polític i social als socialistes durant el període feixista! Però la sinceritat els ho ha vedat; la conseqüència els ho haurà impedit. Infelços!

Aquí, no; aquí tot va bé pels socialistes. En situacions liberals poden arribar a governar; i en situacions antiliberals no són pas exclosos ni tan solament dels organismes municipals nomenats per disposició del Govern. I així resulta que sempre els socialistes entren en els organismes dirigents del govern de la nació, amb evident benefici del partit, especialment dels seus prohoms.

Es dirà que aquest procediment és brut, que no és sincer, que tanca una hipocresia i una evident negació dels ideals d'un partit fonamentat en la llibertat i en la democràcia. Bé, i què? Llavors sortirà la Unió General de Treballadors i dirà que el partit socialista resta net de tota culpa, ja que és ella la qui porta els homes socialistes a aquells organismes de govern.

I risca la moralitat!

Correspondència canina

3.^a

Segona setmana de magre

Estrella, germaneta meva: Em va fer riure l'altre dia l'Anton Polletaire quan va dir: "Aquest diantre de gos no sé què ha agafat amb la meva manta, que tant l'ensuma!" I el que li costarà d'entendre! Si jo hi hagués trobat una carcanada de bacallà, no m'hauria fet estranyesa, hauria estat cosa del temps i que no escasseja en el país. Però aquella espinada llarga de peix fi, d'on rediantre la vas treure? Ara sí que veig que t'emportes bona vida. Jo no n'he vistes d'espinades d'aquestes d'ençà que es van fondre els amos. No retreiem, però, coses tristes fins que hàgim acabat tot el repertori de records plaents.

Ara em ve a la memòria el primer conill que vaig fer matar al Jaumet. Anàvem tu, l'amo Josep, el Jaumet i jo. Seguïem aquelles feixes de vinya que ronden el turó dels Perons. A mi no em feia res saltar els marges de baix a dalt pel dret, però anava cercant els caminets de pujada d'una feixa a l'altra perquè el Jaumet se n'adonés i no es trenqués les cames i els braços pujant-los arrapat a les pedres i amb contraccions. L'amo Josep s'havia quedat a baix el pla mirant-se el cirerer per tots cantons. Vaig pensar que volia fer un obsequi de cireres a la mestressa. Tu resseguies les gatoses, botges i bargallons del roquissar de més avall.

Tu saps bé que ben comptades de baix a dalt hi ha tretze feixes rodones com corones, aguantades per sengles marges de pedres en aquell turó. A la que fa tres em va venir una forta nassada de la part de dalt i les meves orelles van percebre una fressa que jo sabia bé de què venia. Vaig alçar el cap, vaig posar les orelles de punta, vaig fer i desfer les rotllanes de la cua i em vaig mirar el Jaumet a to de dir-li: "Què fem?"

Ell estava encapritxat examinant com eren posades les pedres del marge; però, en adonar-se de mi, em va entendre i va posar al punt de dalt els gallets de l'escopeta. Tu ja saps que aquell *crec-crec* m'electritza. Jo amb el nas tan aviat a terra com a l'aire, i amb els ulls tan aviat avant vers la cima del puig com enrera vers la cara del Jaumet, seguit, seguit, com qui sap on va, el vaig portar amunt, amunt. Sens dubte ell pensava veure volar les perdius, mes jo li deia: "No, no es tracta d'això; guaita pels baixos."

Abans d'arribar a l'ermot de dalt vaig esperar el caçador; ja el puc anomenar així, ara. Allà hi havia un pilot de pedres blanques al bell mig. El nas em portava cap allà. La infeliç bestiola tenia un pobre amagatall de pedres que amb una esgarrapada es podien esgarriar. Jo m'hi vaig plantar de cara, al cantó contrari al caçador. Ja saps el meu art de portar la peça als peus de l'amo quan puc. També saps que no sóc cridaner. Un glapit només. Un salt fins posar-me de quatre potes damunt del pilot de pedres ben apuntalat. Tu ja saps com m'hi poso. A la bes-

tiola no li quedava més remei que sortir i de cara a l'enemic que l'esperava amb l'arma al braç. El Jaumet es va portar com tot un home. El va esperar ben plantat i serè. Fins que el tingué passat no li encarà l'arma. Fins que el tingué a vuit passes no va disparar: l'hauria estripat, de més a prop. L'encertà darrera les orelles. Quan el vaig agafar ja no glatia. L'hi vaig posar a les mans. El Jaumet sortí a la vora de la corona del turó i va ensenyar la peça al seu pare que de l'ombra del cirerer estant mirava què havia passat. El pare va quedar orgullós del fill, el fill va agafar un posat com si s'hagués afegit quatre anys a sobre, i jo, estimada *Estrella*, t'asseguro que em vaig sentir del tot feliç. Només em va saber greu que tu no hi fossis, però, si t'arribo a cridar amb un glapit a mitja cacera, com se'm va ocórrer, creu que l'hauriem esguerrada.

Tanmateix a tu i a mi el Jaumet ens deu molt i molt. Ell sortia del col·legi un poc esblaimat, però tu i jo el portàvem per aquestes muntanyes, el fèiem anar en una carrera del rierol més ensotat a la carena més alta, i el bon aire i el bon menjar i la satisfacció i la fatiga li eixamplaven els pulmons i li perfilaven el geni. Cada dia s'assemblava més al seu pare i encara era més ardit i més coratjós. I era també com ell en allò que del caçar no en feia un vici, sinó una manera de trobar-se bé entre pagesos i entre terrossos; de tal manera, i tu n'ets també testimoni, que mai el pogueren enganxar en cap cacera de colla. I també ens plaia això a nosaltres que teníem així més llibertat i sempre fórem més casolans que no pas aficionats a saragates.

Del dia ençà que li vaig veure matar aquell conill jo compartia la meva fidelitat entre l'amo Josep i el seu fill Jaumet. A la nit, a les primeres hores, dormia al pati de darrera sota la finestra de la cambra del darrer. Aquest (ho deu portar la joventut) cada nit que no fos massa freda obria la finestra i s'estava un temps mirant els estels del cel i la lluna i la foscor de la terra, i jo, amb un grinyol carinyós, li dava a entendre que era al dessota per a servir-lo, fins que parava atenció en mi i em cridava: "Hola, *Volant*."

De mitja nit en avant canviava de jaç i me n'anava dessota la finestra de la cambra de l'amo i la mestressa i no tardava pas gaire a sentir que el llit somicava, i, tot seguit apuntava la primera clariana, ja se sentien converses i l'amo Josep no tardava a obrir la finestra per a rebre la meva salutació.

Tu gastaves més tranquil·litat. Te n'anaves al pati de davant i t'ajacaves sota el balcó de la cambra de les noies. I tu i elles dorm que dormiràs tota la nit fins que el sol ja havia donat una ullada per la comarca. Encara tens tan equilibrats els nirvis? Em penso que has d'haver enyorat molt i molt la Margarida i la Roser que tan bells terrossos de sucre et deixaven llepar, quan no les seves manetes i fins els seus morrets.

El que és amb la Roser jo hi vaig tenir les meves raons. Me'n recordo com si fos ara d'un dia que,

fent la distreta, em va trepitjar la cua. No me li vaig emportar un tros de davantal amb les dents perquè això els de la nostra raça no ho hem fet mai: no ens ho té permès el nostre llinatge nobiliari. Però, com que allò no podia quedar sense qualche venjança, mentre feia migdiada me li vaig emportar una sabata, l'hi vaig amagar sota la pastera i la vaig fer caminar a peu coix per tota la casa una bella estona.

Com m'agrada recordar totes aquestes coses i fer-

te'n memòria a tu, companya meva de penes i alegries fins ara fa un any i separada ara de mi per no sé quantes gambades de terra. Almenys tinc la satisfacció que estàs ben tractada. Pel que a mi toca em moro de pena i de misèria. Si em veies, no coneixeries pas el teu germà abans tan rumbós.

Volant

Es còpia. JORDI ARNAU

Sobre la qüestió social

"Intenció" pontificia

La "Intenció" General per l'Apostolat de l'Oració, recomanada pel Papa, durant aquest mes de juliol, diu així: "Que en totes parts es tracti i resolgui la qüestió social segons els principis de l'Església i els documents de la Santa Seu."

* * *

La qüestió social per antonomàsia és la qüestió obrera.

Hi ha una qüestió social que mereix escriure's per sa importància vital, amb lletres majúscules, que és la universal qüestió provocada pel desplaçament de les bases de l'ordre social cristià; obra iniciada pel Renaixement pagà i la mal anomenada Reforma protestant, i consumada per la Revolució francesa del 1789, en els Estats que la seguiren a ulls clucs, i foren quasi tots.

Hi ha moltes qüestions socials secundàries, tantes com conflictes que afectin els interessos morals i econòmics de la societat en determinats punts i segons les circumstàncies.

Repetim, però, que la qüestió social per antonomàsia és la qüestió obrera, que té la gènesi en els trasbalsos promoguts per la dita Revolució en l'esfera de la producció econòmica — un d'ells l'anorreament dels gremis — i en la ideologia de les multituds, que foren objecte des d'aleshores d'una descristianització sistemàtica i verament diabòlica. Altres de les concauses de la qüestió social obrera foren la invasió del maquinisme, que remogué de dalt a baix tot el món obrer; la influència de l'Escola liberal econòmica; les propagandes marxistes, etc.

Encara pot citar-se com una altra de les concauses el progrés humà enlluernador i les disbauxes dels rics improvisats, que han fet perdre a l'obrer les seves virtuts bàsiques: la virtut del treball (és a dir, el caràcter ennoblidor del treball); la conformitat cristiana en ordre al seu estament social; la resignació que gira a la felicitat de la futura vida eterna, compensant les penes i treballs d'aquesta vida mortal; la dignificació cristiana del treball que a tots iguala davant de Déu, etc.

I una altra concausa, tal volta la més eficient,

pot encara adduir-se com a gènesi d'aquesta terrible qüestió social obrera: la descristianització de la classe patronal, que ha enfondit l'abisme que separa les classes—patronal i obrera,—i ha encès en el cor dels humils el foc de l'enveja ventat per les més baixes concupiscències humanes i abrandat tothora pels líders del socialisme, del sindicalisme, de l'anarquisme i del comunisme, que tenen ocupats tots els punts estratègics dels camps obrers i els dominen quasi per complet. Solament faltava per aconseguir-ho l'ajut efectiu, amplemament generós (amb diners del poble posat en monstruosa servitud), del govern dels Soviets, els agents del qual estan estesos per sobre totes les nacions del món.

* * *

Quant preocupen al Sant Pare les qüestions socials prou ho demostra aquesta Intenció, pariona d'altres oportunament comentades. Les pautes per a la solució cristiana de totes elles ens acaben d'ésser donades.

L'Església en tot moment ha respost a les necessitats socials de tota mena, i singularment Lleó XIII, a qui tocà regir-la en els temps més crítics de les qüestions socials, ha deixat en les seves més famoses Encíclics i, al cap de totes, en la *Rerum Novarum* (*De Conditione Opificum*), les normes i els remeis amb què han d'ésser tractats i curats tots els conflictes socials.

* * *

Una d'aquestes qüestions socials secundàries a què abans ens referíem i que avui dia és objecte de lamentables controvèrsies, és la qüestió de la confessionalitat dels sindicats obrers catòlics; qüestió que no és tal qüestió si lleialment s'estudia i hom té ben apreses les normes pontificies que s'hi refereixen.

Per als bons catòlics només hi ha una qüestió prèvia, però ineludible i indeclinable: la qüestió religiosa. Totes les qüestions, per obreres que siguin i per importància que tinguin, deuen supeditar-se i sacrificar-se, si és necessari, a l'interès de la Religió, i en totes elles quan *Roma locuta est, causa finita est*.

J. J. C.

L'experiència del volterianisme

Poques actituds es trobarien més ingènues i cànides, menys iròniques, que l'admiració o indignació actuals del traductor de *Càndid*. Aquí i a la seva pàtria, el nom del gran cínic de Ferney és un nom de guerra. I si algú pren un clarí de nota aguda i el sona, no té dret d'estranyar-se — a menys que sigui un infant — que l'estridència faci sortir la gent per les finestres i posar-se la mà a la ferida orella. Cert, hi ha dues maneres de traduir i de fer circular Voltaire. Una, comercial; d'aquesta, a dotzenes, a París i aquí mateix, sense soroll el reimprimeixen els editors de tercer rengle. Altra cosa és pronunciar a tall de repte, les dues síl·labes del fonema sinistre, agitant la vella i sagnant bandera des d'una redacció de trinxera, a la llinda d'un revifar d'opinió esquerrana. Fem encara al senyor Carles Soldevila l'honor de no confondre'l amb un editor de negoci. Però si no és editor de negoci, és editor de responsabilitats, i que no s'esveri si, fent-se ressò justíssim i urgent, d'una tradició cosida de cicatrius, nostre Manuel de Montoliu hagi aconseguit una edició explícitament intencionada, contestant amb el to exacte que aquesta publicació del *Càndid* i aquest pròleg del *Càndid* mereixien: amb el to de resposta a qui desafia.

Amb la serietat tràgica que duen al fons aquests professionals de la rialleta, afirma el traductor que enlloc del món reeditar Voltaire causa una semblant exaltació. A tot arreu — pot hom fàcilment observar-li — on el pamfletaire sigui reeditat per pamfletaires, allí causarà protestes. Bona prova i fresca és que un dels greuges que contra els homes d'*Action Française* fan els dirigents de la campanya catòlica, és l'haver editat J. Bainville els *Contes*, els *Diàlegs* i les *Lletres*, i haver-ho aplaudit i recomanat el diari de Maurras. A propòsit d'això, segurament s'admirarà més encara el senyor Soldevila — però no pas nosaltres — en saber que Charles Maurras, segons el mateix Bainville, "rellegeix *Candide* una vegada cada any, i pensa, en tancar el llibre: "El camí és lliure." Voltaire està més a la vora nostre que mai" (1). Aquesta dada obre tot un horitzó.

Però el candor del senyor Soldevila toca els núvols quan atribueix la protesta per la versió de *Candide* a una mena d'endarreriment cronològic del nostre poble. "Catalunya — diu a *L'Opinió* el director del *D'ací d'allà* — no ha passat a temps la crisi volteriana que ha marcat les acaballes del segle XVIII^b en els països d'Europa. Recordeu, si us plau, Frederic de Prússia, Caterina I de Rússia, Carles III. Si no existís aquesta *llacuna* en la nostra *evolució* (jo subratllo) el senyor de Montoliu no hauria hagut d'inflamar-se tant." Catalunya no ha passat la crisi volteriana...? No ha passat la crisi de Carles III? Caldrà, doncs, repetir l'assaig i reviure tota la nostra història de cent cinquanta anys. Suposem que el senyor Soldevila, de tant parlar del rei dels búlgars no haurà pensat que Carles III sigui, p. e., un histò-

ric rei de Groenlàndia. Nostre caríssim Ferran Razquin ens explicava ara mateix com bandejà Carles III d'Espanya i de la Universitat de Cervera els jesuïtes, catalans i creadors de l'Escola cerverina. Vol dir que no ens serveixen de mèrit aquelles gestes històriques i que caldrà repetir-les? Enyora aquelles delícies del "despotisme il·lustrat", del regalisme, del josefinisme, del gallicanisme? A bona hora reclamen, ell i el seu confrare, senyor Marcellí Domingo, en el número precedent, la "supremacia del Poder Civil amb la submissió de l'Església que es reduirà a la seva funció disciplinadament i exclusivament" (2). Certament que s'hi reconeixeria en aquest bell programa, l'implacable senyor de Ferney, de qui escrivia Veuillot: "Il ne se contentait pas de houspiller, de mordre, de calomnier, de tutoyer, d'y revenir. Il était bien avec la police, tradition conservée dans son école." A bona hora, a bona hora demanen els redactors volterians la represa del cesari poema setcentista. Tal volta ignoren ço que s'esdevé al N.E. de la península ibèrica. Ben cert que tenir per daurada utopia, en la Barcelona de 1928, aquell febronianisme que portà als seus darrers límits Josep II, "l'emperador-sagristà" (1765-1790), que pretenia reglamentar l'Església en el seu culte, cerimònies, processons, pelegrinacions i fins en l'hora de les misses (3) seria de tan... ingenu, tal volta una mica més divertit que la lectura del *Candide*, si la rialla, un moment, en tan trista i actual matèria ens fos permesa.

Escriure, tal com sona, que Catalunya no ha passat a temps la crisi volteriana, quan tot un segle, amb sang del cos i de l'ànima, amb ruïna i devastacions sobre la carn i l'esperit d'aquesta terra, violada incessantment pels deixebles, intel·lectuals o plebeus, pròcers o púrria, del fundador de l'anticlericalisme, sofrint, alternades o combinades, les explosions d'aquella cremor que marcava en el rostre dels dirigents la rialla despietada de l'estatista espoliador, i feia borgejar les multituds amb la sagnant traducció popular dels mateixos principis, de la mateixa rialla!! No hem passat, doncs, la crisi volteriana? Caldrà, doncs, refer l'assaig, repetir l'experiència, reviure tota la història d'enderrocs i martiris, de cent anys de caure'ns sobre el cap els àcids nihilistes? Caldrà passar, doncs, altra vegada, persecucions, desamortitzacions, saqueigs i demolicions impies? La ploma del senyor Soldevila, més lògica que ell mateix, el desment, escrivint a seguit d'aquella negació incomprensible, una frase, una evocació històrica, que és tota la síntesi de l'experiència volteriana terriblement afirmada en nostra terra: la crema dels convents.

No s'estranyi, doncs, no s'admiri, de l'alerta i protesta dels escriptors cristians. Poca estona se li aguanta a la cara, en parlant de Voltaire, la força rialla de l'irreverent. En el seu mestre mateix, la ironia acabava en fanàtica fúria, resolent-se-li el riure de saló en aquell ronc crit de batalla contra Crist:

(1) Frase de l'*Action Française* del 9 abril 1926. V. Fr. Gay. "Non, P. A. F. n'a bien servi ni l'Eglise ni la France", p. 98.

(2) *L'Opinió*, núm. del 30 juny.

(3) *Ecclesia*, p. 459.

"écrasez l'infâme". El senyor Soldevila fa una apel·lació final a les passions, ben poc irònica. "Un dels esclats de passió més forts que ha contemplat la història va ésser produït per la generació que va néixer sota el signe de Voltaire." És cert, i per això ens redrecem, perquè aquell esclat va ésser, com diu ell amb molta exactitud, de *passions fortes*, en cap manera, un esclat de justícia. I si el traductor de *Càndid*, com sembla, en acabant la seva trèmula vindicació, es proposa finalitats pedagògiques, no seran pas ni la justícia ni la pàtria qui l'hi agrairan. Li

costarà molt a En Carles Soldevila infiltrar a les joves generacions "fe i generositat d'ànima" a base de nodrir-les amb l'esperit d'aquell adulator dels forts que aprovava la repartició de Polònia trobant "absurds, ridículs i injustos" els francesos que anaven a socórrer els polacs, amb l'esperit d'aquell odiós, abominable fol·liculari de *La Pucelle*, autor de tan llarga i negríssima blasfèmia — en la qual treballà tota sa vida — contra la flor intacta d'heroisme i de gràcia, de poesia i d'amor patri, que és l'avui Santa Joana d'Arc.

R. RUCABADO

PER LA MORALITZACIÓ DE LES NOSTRES PLATGES

Catòlics

Responent als zelosíssims esforços que diferents entitats portaren a cap en els darrers anys per la moralització de les nostres platges, i a requeriment d'elles mateixes, la Junta Diocesana d'Acció Catòlica us prega que vulgueu cooperar a la campanya que amb motiu de la present temporada té el propòsit d'empendre.

Es massa palès perquè calgui fer-vos-el avinent el vergonyós i repugnant espectacle que, tant en els establiments de banys com en les platges lliures, ofereixen bon nombre de persones impúdiques que amb llurs maneres deshonestes i amb llurs actes escandalosos ofenen descaradament i pública les nostres creences i els més nobles sentiments de la immensa majoria dels ciutadans honrats que en perfecte ús del seu dret acuden a les platges per l'enrobustiment de llur salut i per llur legítim esplai.

No ha de tolerar-se per més temps que una minoria sense consciència s'imposi i amb el seu llibertinatge esclavitzí la nostra llibertat. Cal que la nostra protesta s'estengui, es generalitzi i es faci pública i que per tots els mitjans legítims es faci sentir i resulti eficaç. Les lleis ens emparen i ens hi obliga la nostra qualitat de ciutadans honrats i de cristians.

Encoratjats pels èxits assolits en les campanyes precedents, els resultats de les quals es palesaren arreu i particularment en alguns indrets determinats, gràcies també al zel desplegat per les nostres autoritats, no dubtem que amb el mateix valuós i indispensable concurs oficial la campanya d'enguany superarà en fruits a les anteriors, si posem la nostra confiança en Déu i en les oracions dels nostres germans i la cooperació de tots.

En aquesta tan cristiana empresa no poden deixar de pendre-hi part tots aquells que de fa molts anys ocupen en les rengleres de les associacions catòliques lloc d'honor preadíssim i que pels antecedents de zelós apostolat portat a cap en elles, són penyora de ferma i decidida cooperació.

Es per això que gosem comptar amb el vostre oferiment de col·laboració i ens creiem obligats a no desatendre'l. I segurs que amb el mateix braó, fermesa i santa joia dels primitius cristians voldreu aprofitar aquesta avinentesa per FER QUELCOM PER CRIST, us exhortem que us allisteu en aquesta cam-

panya per a la lluita contra la immoralitat per tal de lliurar de les seves urpes a tantes ànimes germanes, com les nostres redimides per la preciosa Sang del diví Redemptor, que tenen greument amenaçada llur salvació eterna, per tal d'evitar tant com possible sigui les ofenses a nostre Rei i Senyor, no menys que per desagreujar-lo amb els nostres treballs, oracions i sacrificis.

Presteu-hi la vostra ajuda, no solament donant bon exemple en les platges, sinó també secundant la campanya: en les converses, en els periòdics i en les tertúlies, amb la vostra adhesió a les protestes i denúncies que altres exterioritzin o formulin i protestant i denunciant vosaltres mateixos aquells actes que siguin reprovables i punibles; vigilant pel compliment de les disposicions legals aplicables a aquests casos; procurant que es sancionin llurs infraccions, en una paraula, emprant tots els mitjans que tingueu al vostre abast.

I encara millor i més eficaç si en lloc de l'acció individual aquesta, en la població on us trobeu, es converteix en colectiva, ajuntant-se els qui sentin de la mateixa manera i acoblant-se i tot sota la direcció del rector o altra persona significada per la seva superior il·lustració.

No cal dir que en tot moment ha de procedir-se sense exageracions ni estridències, amb oportunitat, tacte i prudència exquisits que tan agradable i eficaç fan a la virtut.

En tots els dubtes i dificultats en què us trobeu adreceu-vos a la Lliga contra la Pública Immoralitat (Rambla St. Josep 32, pral.), a la qual us preguem que doneu compte de tots els actes immorals de què tingueu esment i de qualsevulla actuació personal o colectiva, fructuosa o infructuosa, que en favor d'aquesta campanya es realitzi, d'una manera especial de les denúncies i protestes vostres o d'altres i de llur curs i resultat.

En remerciar-vos a la bestreta vostra entusiasta i abnegada cooperació en tan cristiana empresa, que us servirà per donar una vegada més testimoni de la vostra fe, ens és plaent repetir-nos vostres lleials i veritables amics i germans en Crist,

La Junta Diocesana d'Acció Catòlica

DE LA PLATJA ESTANT

Les donzelles inconscients

L'estiu passat vàrem blasmar durament els mals costums de certes famílies que donen mal exemple en determinats pobles de la costa. Sabem que els nostres articles foren molt comentats. Com que no temem les ires de les donzelles frívols, ni els blasmes de les mams irreflexives, aquest estiu seguirem comentant les excentricitats i els defectes de certes famílies de la colònia estiuejant.

La platja no està encara gaire animada. Manquen moltes famílies. Cada dia, però, van arribant forasters. M'han dit que aquest any es preparen grans festes al Casino. No ens fem il·lusions. Els joves no pensen en altra cosa que en organitzar balls. Segurament tenen ja contractats uns quants músics d'aquells que quan toquen hom s'ha de tapar les oïdes. El jazz-band no pot mancar en cap casino que s'estimi una mica.

Si els negres que són maltractats a Chicago vinguessin a Barcelona a fer sonar uns quants instruments excèntrics, esdevindrien personatges de mèrit. Serien sol·licitats en tots els pobles on hi ha colònia d'estiuejants. Calculeu amb quina alegria els rebrien els niños peras, que no desitgen altra cosa que lliurar-se a la fol·lia de la dansa. Si els músics negres fossin una mica observadors, quines coses més gracioses podrien contar d'algunes de les nostres donzelles.

Hem passat el matí a la platja, contemplant el mar inquiet i intensament blau. Arran d'aigua hi ha un estol de dames i de donzelles. Algunes d'aquestes donzelles vesteixen més impudicament que l'any passat. Es banyen quasi nues.

Al meu costat seia una senyora que amb els impertinents contemplava les donzelles que es banyaven.

—No li sembla, senyora — li vaig dir —, que és un desvergonyiment que es banyin amb uns vestits tan immorals?

La senyora em va mirar de fit a fit i em va dir:

—La moralitat és una cosa molt elàstica. Em sembla que la seva opinió és una mica exagerada. No ha visitat les platges estrangeres?

—No ignoro que en les platges a què vostè es refereix la majoria de les dames i de les donzelles han perdut el seny. Però, perquè elles l'han perdut, l'hem de perdre també nosaltres? Si als afores d'aquest poble hi hagués un manicomi on els pobres dements tinguessin la dèria de banyar-se completament nus, els imitaria vostè?

—Les senyores que es banyen en les platges estrangeres no són dements!

—Un dement és un individu que obra inconscientment. Creu vostè que es donen compte del que fan les donzelles que es banyen quasi nues? Si reflexionessin una mica es banyarien honestament. De què els serveix la raó, si no reflexionen? Els actes immorals són més greus en les nostres platges que en les estrangeres!

—Em sembla que li seria difícil demostrar aquesta afirmació.

—No ho cregui. Si una donzella es banya amb un vestit immoral en una platja estrangera, certa-

ment que comet un manament greu; però després d'haver-se banyat, s'allunya de la platja i ningú no es recorda d'ella. En canvi les donzelles que en aquests moments s'estan banyant, tenen la gosadia de presentar-se cada dia nues davant els amics. Al seu costat hi ha joves que també es banyen. Creu vostè que és gaire edificant que una donzella es banyi davant els joves que la coneixen i ballen amb ella, amb un vestit que li permet mostrar la nuditat del cos? Com vol vostè que un jove respecti una donzella que cada dia veu quasi nua? No hi ha res més perillós que la intimitat. Entre els joves i les donzelles hi ha d'haver constantment una barrera infranquejable.

—Per què no proposa que les donzelles es banyin amb mirinyac?

—Perquè seria una exageració. No demano tant. El que jo desitjo, i haurien de desitjar totes les dones cristianes, és que adoptin un vestit que sigui compatible amb la moral cristiana. Una donzella, en posar-se un vestit, hauria de preguntar-se si amb ell s'atreveria a comparèixer davant la presència de Déu. Si fossin bones cristianes haurien de dir: Déu constantment ens contempla. Els nostres ulls materials no poden veure'l, però totes les criatures viuen sota l'esguard dolcíssim de Déu. Si sabem positivament que ens veu, perquè ens ho diu la raó i ens ho diu la fe, com és possible que ens atrevim a vestir deshonestament? Però encara que Déu no ens veiés, per respecte a nosaltres mateixos, hauríem d'adoptar vestits honestos. Veu aquella donzella — li vaig dir signant un estol de joves que bromejava vora el rompent — porta un vestit immoral. Els joves l'estan contemplant. Vol dir-me quines sensacions produeix a la joventut la contemplació de la seva nuditat? Es aquesta la missió de les donzelles cristianes? Una donzella honesta ha d'inspirar sentiments nobles. Si desgraciadament són tantes les dones que fan caure la joventut a l'abisme de la concupiscència, que procurin espiritualitzar-la les que porten encesa dintre la llàntia de l'esperit la flama de l'honestetat.

—Em sembla que vostè demana massa coses.

—Si les mares sabessin complir els seus deures, no seria tan difícil com vostè creu aconseguir el que demano. Les mares són responsables de la irreflexió de llurs filles. Si les eduquessin cristianament no serien tan frívols. La veritable escola és la família. Com vol vostè que aquestes donzelles siguin assenyades, si la majoria de les mares tenen un concepte tan equivocat de la joventut? Certament que hi ha excepcions, però la majoria de les vegades podríem dir: digueu-me com és la mare i us diré com és la filla. La mare cristiana és el guiatge dels seus fills. Si en compte de donar llum dona fum, com vol vostè que les filles segueixin el camí dreturer? La majoria de les senyores que ens volten no pensen en altra cosa que en casar llurs filles; i, per aconseguir els seus propòsits, es supediten als capricis de la moda. Temen que els diguin cursis. Segons l'ideari de la gent mundana, és cursi aquell que té el valor de rebel·lar-se contra

les imposicions despòtiques de la moda. Cada dia em convenço, senyora, que són comptades les persones que tenen sentit comú.

La senyora amb la qual jo conversava es va alçar de la cadira i saludant-me amb una inclinació de cap es va allunyar de mi.

Abans de traspasar la porta del Casino, va girar el cap i amb els ulls em va fer conèixer tota la indignació que portava dintre. Davant l'actitud d'aquella senyora, no vaig saber fer altra cosa que somriure.

MARIA BONSHOMS

Notes volanderes

L'espinosa qüestió de les propines ha tret altra volta el cap a Madrid. En Marsillach les combat i els cambrers les defensen.

Allí, i en moltes altres parts, les propines constitueixen un element econòmic formal i essencial de la vida de les indústries el servei de les quals té com a base les propines: fondes, cafès, etc.

Per un tàcit acord de donadors i cobradors de propines, s'ha fixat el seu import en el deu per cent del de les factures, o diguem-ne "consumacions". Mal que mal...

Escrita aquesta nota, llegim que el Comitè interprovincial hotelier de Madrid, en el seu últim ple, ha aprovat el contracte de treball en el qual és suprimit l'ús, o abús, de les propines.

Com si ho vegéssim! Ara es pagarà el recàrrec del deu per cent compensatiu de la dita supressió, i, a més a més, es pagaran les propines suprimides... en el contracte.

Les propines sols s'acabaran quan el qui les rep tingui de la seva dignitat personal un concepte més alt que el que té de la seva pròpia dignitat aquell que les dona.

Torna a parlar-se molt de la crema de boscos. És un tema d'estiu, i, demés, un dels seus grans espectacles.

Quan les autoritats vulguin de debò evitar-ho, pocs més boscos es cremaran...

A les poblacions que s'estimen, que tenen consciència dels seus deures ciutadans, quan s'acosta la festa major i inviten els forasters que vagin a fruit-la, es noten en tot els preparatius de la festa. Autoritats i veïns s'esforcen i esmeren a presentar la urbs decent i atraient, i de molt temps abans tothom tresca per aital fi.

Barcelona es prepara per a celebrar la seva festa major universal, i a tot el món convida, però si les autoritats i els veïns no es donen més pressa...

No és una vergonya que en carrers com Ronda de Sant Pere, les Corts Catalanes, Bruch, Casp, Auziàs Marc, etc., etc., encara hi hagi voreres en estat primitiu, i en altres carrers, com el de la Via Laietana i els seus afluents, trossos d'afermat intransitables?

I ja que parlem de la Via Laietana, sigui'ns permès recordar la deixadesa en què l'ha tinguda sempre el Municipi, des que començà a edificar-se. Molts dels mals passos que han estat anys i panys molestant els transeünts, podien arreglar-se amb un grapat de pessetes, solament amb una mica de bona voluntat, però no...

Recordem, entre altres, el pèssim pas de l'eternal Casa de Correus tocant al carrer de Gignàs, els del carrer de Ripoll, etc., etc.

I ara que ve a tomb de dir-ho, preguntem: per què no es prolonga el carrer de les Magdalenes fins al carrer Comtal i a la plaça de Junqueres? No cal més que aterrar una tapiota que barra el pas.

Una de les millores que hom desitjaria veure feta abans de l'Exposició de Montjuïc és la del monument. diguem-ho així, que presideix la bonica plaça de l'Hotel Ritz. De l'estàtua i els seus mèrits no en direm res, encara que la seva posició ens sembla molt poc acadèmica i un xic irònica per als forasters del Ritz; però del basament... quina lletjor i quanta pobresa!

Hom fou invitat diumenge a visitar el magne edifici bastit a la platja de Sant Sebastià! La façana que mira a Barcelona no té res de particular; la que mira a mar és ben trobada. Els salons són bells i grandiosos i d'un atreviment sols permès als novíssims mitjans de construcció.

La llàstima és que no sigui molt recomanable la visita a les hores del bany.

Homes i dones sense més que un pam de roba al damunt, barrejats i confosos arreu, en la mar i en la platja, es relacionen i bromegen com si tal cosa, com si aquell trajo salvatge i aquella barreja sexual fossin la cosa més natural del món...

Però, és possible que sigui carn batejada la que sense cap mena de pudor allí fumeja?

La premsa catòlica a Colònia

Es contenen meravelles de l'Exposició internacional de la Premsa a Colònia. Diuen que deixa admirat. Res de quant pot il·lustrar i educar respecte a la Premsa, des dels seus més remots orígens, falta a l'Exposició de Colònia, per altra part magníficament muntada, com saben fer...

La Premsa catòlica també ha fet dignament acte de presència a l'Exposició. Però ha fet quelcom més allí.

Aprofitant l'ocasió, els periodistes catòlics han celebrat a Colònia una festa magna de la Premsa catòlica internacional, que ha estat un èxit i tindrà, segurament, ajudant Déu, fecundes conseqüències.

Reunits per a estudiar l'estat general de la nostra Premsa, els periodistes catòlics s'han conegut, s'han estimat, s'han enardit, i han buscat el nexa de la unió permanent internacional de la Premsa catòlica, i l'han trobat, constituint una Comissió internacional d'Editors Catòlics i de Periodistes, que està cridada a fer un bé immens a la causa catòlica.

Ja tornarem a parlar-ne, si a Déu plau. — E.

Rèplica al senyor Soldevila

Quan vaig escriure la meua crítica de la traducció del *Càndid*, de Voltaire, sabia perfectament que la meua audàcia no em seria perdonada pel seu traductor. Perquè entre els nostres intellectuals lliurepensadors es dona el cas curiosíssim que volen la més àmplia llibertat per a l'emissió de llurs idees, però neguen tirànicament la llibertat de criticar-les. Així ha passat amb la traducció del *Càndid*. El senyor Soldevila ha volgut demostrar que es podia publicar aquest vilíssim llibre en edició poular a l'abast de tothom, i quan un de nosaltres li ha observat que una sèrie de respectables raons desaconsellaven la seva traducció en aquesta forma, això és, que la tal traducció *ad usum populi* era un monstruós anacronisme, ell ens ha replicat omplint de dicteris l'anacronisme de la nostra crítica. Ell mateix, d'altra banda, l'ha reconegut en el seu article de *L'Opinió*, l'anacronisme comès per ell amb la seva traducció. El que no fa és treure'n les conseqüències lògiques. Si el senyor Soldevila creu sincerament que tots els mals espirituals que pateix Catalunya vénen de no haver passat a temps la crisi del volterianisme, no s'hauria de manifestar tan còndidament sorprès pel fet que els intellectuals catòlics, que com jo conservem encara, segons ell, la mentalitat "d'un rector muntanyenc de 1780", ens sentíssim ferits i escandalitzats davant del primer intent de popularitzar Voltaire en la nostra terra. L'anacronisme de la nostra actitud seria lògicament adequat, segons la seva teoria, a l'anacronisme del seu apostolat volterià.

Però, anant al fons de la qüestió, ens permetrà el senyor Soldevila que somriguem davant de la filosofia de la història que sembla ell professar. Segons ell, totes les idees, per contradictòries que siguin, que hagin exercit influència en algun país civilitzat, han d'influir igualment en la vida espiritual de tots els països del món si volen merèixer el títol de civilitzats, i no sols això, la influència d'aquestes idees ha de trobar un camí planer, sense obstacles ni contradiccions. Luter ha influït en els països del nord; doncs Catalunya si vol ésser civilitzada ha d'haver estat luterana Kant ha dominat el pensament d'extensos cercles intellectuals d'Europa; doncs la filosofia catalana tindria d'ésser dominada també pel pensament kantian. Ara li ha tocat el torn a Voltaire; i el senyor Soldevila plora i gemega i s'esquinça les vestidures perquè Catalunya, ai las!, no ha banyat el cos i l'esperit en les aigües miraculoses del pensament volterià. Quina innocència! Quina filosofia de la història més divertida! Com si Luter o Kant o Voltaire haguessin vingut al món com a enviats de Déu, com oracles infal·libles! Com si ja en llur mateix temps no haguessin trobat la més viva contradicció en el pensament d'altres il·lustres mentalitats! Com si nosaltres no tinguéssim perfecte dret a emparar-nos d'aquests contradictors de Voltaire i a identificar la causa de la cultura i de la civilització en les figures del moviment catòlic que es formà a França al voltant de Chateaubriand com reacció contra la irreligiositat de Voltaire!

A homes de la mentalitat del senyor Soldevila els

hauríem de demanar, abans d'entrar en aquesta mena de discussions, què entenen per Europa, què entenen per civilització. Ell ens asseguraria en el cas present que Europa és actualment la plasmació de les idees de Luter, de Voltaire, de Kant, de Darwin, de Nietzsche i de tots els grans enemics del pensament cristià. Aquesta contestació (jo no tinc la seguretat que fóra substancialment aquesta) faria interminable i infecunda tota discussió entre ell i els qui creiem que l'única Europa i l'única civilització acceptables són les fundades damunt la pedra angular de l'Evangeli i les que ha representat i representa encara gloriosament l'Església Catòlica. Podria, però, passar també que el senyor Soldevila fos un d'aquells esperits imbuïts d'un liberalisme bonatxàs, partidaris d'aquella amable fórmula del "Tots guanyant, oi?" amb què un educadíssim senyor saludava als amics jugadors de cartes, i que ens digués: "Oh, no! També l'Evangeli i el Catolicisme representen Europa i la civilització! Ja ho crec! No caldria sinó!" Jo voldria saber abans d'entrar a fons en una discussió amb el senyor Soldevila, a quina d'aquestes dues categories de lliurepensadors ell pertany. Perquè si ell és un d'aquells europeïstes que tenen l'estómac prou ample i prou dur per pair totes les terribles contradiccions que enclou el nom d'Europa, li pregaria de renunciar a tota discussió amb mi, car la civilització i la cultura no han fet més que aguditzar la meua sensibilitat religiosa i afinar el meu paladar espiritual, fins al punt de no admetre ni assimilar en el meu organisme altre nodriment que el beneït per la divina mà de Crist sens perjudici de tenir la meua intelligència oberta a totes les idees. Així, doncs, no s'estranyi el senyor Soldevila que obres com el *Càndid*, en aquests moments històrics, en ple segle xx, em produeixin la més molesta indigestió. I consti al senyor Soldevila que això que ell troba tan ridícul, jo ho tinc a gran glòria, i prego a Déu que em conservi tota la vida aquesta hiperestèsia del meu sentit cristià. I com jo, són legió al món els que són d'aquesta manera; i si el món no ha davallat encara a l'últim grau de la seva degradació, és perquè no sols a Catalunya, sinó a França, Itàlia, Anglaterra, Alemanya i a tot el món civilitzat, hi ha encara una selecció d'homes als quals la lectura d'obres com *Càndid*, que tant encisen al senyor Soldevila, fa el mateix efecte d'un vomitiu en un estómac acostumat a una alimentació sana i nutritiva. Som massa grans, senyor Soldevila, i massa civilitzats per fer-nos creure que l'antivolterianisme és un fenomen anacrònic exclusiu del nostre endarrerit país, d'un país que sols geogràficament pertany a Europa. És que els catòlics de França no són europeus? Faci el senyor Soldevila una enquesta entre ells sobre el concepte que els mereix el *Càndid* de Voltaire. Ja veurà, ja veurà quants companys europeus em sortiran disposats a trencar no una, sinó dotze llances, contra la infecta novella de l'escriptor francès.

Més que aquests "anacronismes" del sentit catòlic (que no són altra cosa que manifestacions de l'element etern de la doctrina cristiana), ens haurien de

preocupar les ridícules gesticulacions dels nostres "europeistes" que amb l'afany d'imitar totes les novetats ideològiques que ens vénen de l'altra banda dels Pireneus, no fan sinó el trist paper del rústic que "baixa de la Musara" a ciutat i pertot bada, tot l'encisa, cada dia l'entabanen i li fan passar gat per llebre. És aquest servil esperit d'imitació l'obstacle més gros per fundar entre nosaltres una civilització i una cultura personal i independent. Són aquests homes d'estómac acomodaticí que tot ho paeixen, són els partidaris d'un intel·lectualisme aburgèsat i epicuri que voldria acontentar a tothom amb un somris destil·lant totes les transigències i totes les neutralitats, els que impedeixen entre els nostres intel·lectuals la neta divisió, la franca i noble lluita d'idees, que en tots els països progressius constitueix el ver fonament de la cultura intel·lectual. Aquí ens estimem més amagar les nostres conviccions, o, si més no, atenuar-les, fer-nos la dolça il·lusió que podem "ésser tots uns" i anar sempre del bracet tirant-nos cada dia floretes creients i incrèduls, catòlics i ateus. In omnibus charitas, ens ensenya l'Església, però la caritat l'exerceix precisament un cop reconeguda la línia divisòria que marca les fonamentals intransigències de les idees de cada un. Ens manca el coratge de les conviccions. Ja fa temps que jo he decidit deixar parlar a les meves un llenguatge clar i sense eufemismes; i em puc felicitar que el meu atac a fons contra el *Càndid* i la seva traducció hagi glaçat per un moment el somris perpètuament conciliador i neutralitzador del senyor Soldevila i l'hagi canviat en una ganyota d'ira i de sarcasme. Jo voldria només que aquest canvi d'humor no

fos momentani, que ell seguis descobrint-nos el fons de pensament que amaga sota el seu perpetu somris, i que acabés per revelar-nos francament les seves antipaties religioses, començades ja a revelar amb els seus categòrics elogis de Voltaire. En aquest contrast i topada d'idees l'amistat no pot fer altra cosa que afermar-se i purificar-se entre adversaris prou nobles per "jugar net".

Jo voldria precisament per assolir "la netedat del joc", que el senyor Soldevila anés amb una mica més de compte quan reproduceix les meves opinions. És fals, per exemple, que jo hagi "tingut el tupè d'afirmar que no és lícit de publicar *Càndid* en un país de majoria catòlica". Vaig escriure textualment: "Crec que aquesta és una raó poderosa per no publicar la traducció de *Càndid* en un país, com el nostre, de majoria catòlica." No cal dir que són absolutament gratuïtes les afirmacions del senyor Soldevila quan diu que jo voldria esporgar les biblioteques particulars i exercir altres oficis inquisitorials. Per cert que m'ha fet moltíssima gràcia la suposició que jo voldria sotmetre a la censura eclesiàstica... les oposicions a càtedres. Així, amb punts suspensius. Quina malícia... més volteriana! És clar que us he entès, amic Soldevila! Però segurament no us ha entès el públic de *L'Opinió*. Tindrieu l'amabilitat d'explicar-li el que heu volgut insinuar amb paraules clares i precises? Si així ho feu, us prometo comentar aquests punts suspensius. Per avui només un prec que és un consell: Joc net, amic Soldevila, joc net!

MANUEL DE MONTOLIU

Del món del treball

Hom té ocasió de veure cada dia com treballen els paletes davall d'un sol que estavella les pedres, i es pregunta astorat: Per què en aquest temps d'estiu la jornada de treball té de discórrer, precisament, en les hores pitjors del dia: de vuit a dotze i de dues a sis? No és irracional això havent-hi tantes altres hores relativament còmodes i fresques? No seria molt millor habilitar pels treballs a l'aire lliure les hores, v. g., de 6 a 10 i de 4 a 8?

Segons dades oficials dels Estats Units, passen bon xic de *vuit milions* els obrers sense treball.

Aquesta data sembla fantàstica tractant-se d'un poble tan ric on hi ha obrers que guanyen sous diaris de catorze dòlars.

El nombre d'obers anglesos en vaga forçosa encara passa d'un milió. Recentment han augmentat en dotze mil.

A Chicago ha estat ametrallat el líder socialista Murphy en sortir de casa seva.

L'intromissió dels comunistes en la massa obrera argentina porta desgavellada la marxa del treball obrer. El govern els persegueix i els expulsa, però creixen... Ara se'ls ha trobat un niu de bombes pre-

parades per a operar. Estan protegits pels Soviets russos.

Els vaguistes de les filatures de Bombay han organitzat la manutenció de les pròpies famílies a fi de sostenir millor l'atur.

Es curiós i sorprenent el vol que han pres a Grècia els elements anarquistes i com han operat fins ara les organitzacions obreres per a portar a general la vaga que acaba de resoldre's. Es una lliçó i un avís.

Ha tingut lloc a Cambridge (Anglaterra) el "Congrés Internacional de les Relacions Humanes en la Indústria", per a estudiar-les i humanitzar-les, és a dir: per a cristianitzar-les.

El delegat espanyol exposà la millora que a Espanya han obtingut aquestes relacions i els progressos de l'orientació científica del treball.

La Comissió arbitral polonesa (Varsòvia), nomenada per a resoldre el conflicte del ram de construcció, ha publicat un bàndol augmentant els jornals un deu per cent.

Un cas curiós. Un obrer polonès acaba d'heretar un capital fabulós (vuitanta milions), i per compte de posar-se a gaudir-lo tranquil·lament, ha comprat bona part de les accions de la fàbrica on treballa, i continua treballant-hi.

Excursions regeneradores

La naturalesa

Aquestes excursions estaran basades en les ensenyances de la Bíblia, del Catecisme i de la naturalesa; en els tres llibres més importants, infal·libles, instructius, educatius i regeneradors en alt grau. Les continuarem durant les quatre estacions de l'any desafiant les inclemències del temps per fer-nos forts i valents, car tota cosa bona exigeix sacrificis de sobres recompensats pels purs goigs que experimentarem i per les utilíssimes ensenyances que rebrem.

Si algú s'estranya que al costat de la Bíblia i Catecisme, hi posem la naturalesa, entengui que diu Sant Pau, que per intermedi de les coses criades es penetra en els misteris invisibles amagats de Déu.

Diu Menéndez i Pelayo que la naturalesa és la millor *Mestra* amb títol examinat per Déu. Que la naturalesa és el llibre en el qual Déu ha escrit els seus pensaments i ens l'ha regalat per la nostra ensenyança; llibre ple de meravelles i d'ensenyançes, com anirem veient.

La naturalesa ens donarà el sentit pràctic de la vida, la lliure i sana vida del cor i de l'esperit perquè és una gran pedagoga.

La naturalesa és el mestre dels mestres, diu Goethe, i Hilthy diu que tota eficaç regeneració dels homes sense religió i sense naturalesa, és una trista il·lusió. I Haufe, que el millor llibre d'educació per destruir la mentida i regenerar la societat és el fundat en el gran llibre de la naturalesa; la qual és escola de treball, de saviesa, de virtut, de religió i d'art.

Contemplació

Anem a contemplar horitzons purs, cels transparents, valls encantadors, boscos remorencs i fonts sonores; podrem respirar a plens pulmons aire pur, tonificant i perfumat per pins i flors boscanes, refrescats pel llebetjol que mou amb suavitat el fullam; escoltar els concerts de l'ocellada estudiant ensems el gran llibre de la naturalesa ple de meravelles i ensenyances. Obrim els ulls, apliquem l'esperit i el cor amb recolliment, contemplem camps, boscos, muntanyes, prats, núvols i anem llegint... el cel blau, el prat espargeix suaus aromes; l'aire fa estremir misteriosament les fulles de l'arbreda... corre l'aigua bulliciosa pels reguerons... tot plegat, és una escena camperola d'inefable harmonia... Sí, estimats deixebles, la natura canta un himne a Déu i la bellesa de les coses criades és la veu de dit concert. I si les coses criades són tan belles, quina serà la bellesa d'Aquell que les ha criades?

Catecisme

Internem-nos dintre bosc, i asseguts, començarem a parlar de religió en plena natura, en la qual cosa imitem a Jesús que donava la major part de les seves divines ensenyances a l'aire lliure i treient exemples de la mateixa naturalesa; dels arbres, de les flors, de la vinya, de les ovelles, etc. Escolteu bé: tractant-se

del problema més important com és el de la nostra salvació eterna, és clar que Nostre Senyor ens havia de donar la solució amb absoluta seguretat, doncs ningú més ens la podia donar. Déu ens l'ha donada amb revelacions! Dites revelacions són les veritats de Fe, que les sabem d'una manera infal·lible per mitjà de l'Església catòlica a la qual ha fet N. S. Jesucrist única dipositària de dites veritats contingudes en la Santa Bíblia i per l'Església fidelment interpretades.

Aquesta seguretat no la poden donar les Esglésies protestants perquè no estan fundades per Crist i perquè estan dividides en sectes que no estan d'acord ni s'entenen. "Tu varies, no ets la veritat", diu Bossuet. Necessitem idees clares, conviccions sòlides, veritats infal·libles per tenir completa seguretat del que havem de creure, obrar i rebre per aconseguir la salvació eterna, i brúixola i timó per a travessar el tempestuós mar de la vida temporal. Per tant, la ciència que més ens convé saber és la Ciència de Déu, la Religió cristiana, l'essència de la Religió continguda especialment en la conversa de Jesús i Nicodemus. L'exemplar de la Fe, de la vida cristiana és la Humanitat de Crist; Jesús Déu fet Home, el Verb Encarnat en les puríssimes entranyes de la Sma. Verge Maria, per ensenyar-nos i patir i morir per redimir-nos i salvar-nos. Doncs bé, si som racionals i agraïts i volem salvar-nos havem de posar tots els nostres esforços, abans que tota altra cosa per informar-nos bé de les revelacions divines, de la Ciència de Déu, del Catecisme, els Dogmes. Un és el Senyor, una la Fe, un el Baptisme (Ephes., 4-5). Mitja hora de recreació: gimnàstica sueca, jugar, cantar, etc.

Un exemple

Un noi havia guanyat amb el seu estudi i bona conducta tres premis en un any: va arribar a casa seva molt content, i ho va comunicar al seu pare, i aquest va dir-li: — Molt satisfet estic del premi de Gramàtica i Aritmètica, però de què serveix el teu premi de Catecisme? Amb aquest no aprendràs a fer-te ric... — És veritat — va contestar el noi, prudent, — el Catecisme no m'ensenyava a fer-me ric en aquest món, però m'ensenyava a salvar la meua ànima, el camí de la vida eterna, que és fer-me ric per tota l'eternitat, per qual fi de poc serveix la Gramàtica i l'Aritmètica i les altres coses.

Feliç noi! Imitem-lo! Sabent i practicant el que ensenya el Catecisme, guanyarem el cel, la major riquesa que serà vostra per sempre, per tota l'eternitat.

Tres preguntes

Ja que no és possible que parli qui no ha sentit a parlar a altra persona, qui va ensenyar a parlar a nostres primers pares Adam i Eva?

D'on va sortir el primer cavall, el primer arbre, el primer home?

Qui ha suspès els milions d'estrelles que, donant voltes, segueixen el seu curs sense topar?

Comiat i fi de l'excursió

Posta de Sol

Contemplem com el sol va a la posta, a amagar-se darrera d'aquestes muntanyes... encara duren els reflexos sobre la part que veiem... encara els nuvolets estan plens d'arrebols i raigs de foc limiten l'horitzó.... l'arrebol es va apagant i comença el crepuscle vespertí i el llit de nuvolets estesos per l'horitzó van perdent els tons roigs i púrpura, dominant el to cendrós... ja brilla Venus l'estrella de la nit... l'aigua del llac està silenciosa i pensatius estan els ànecs a la vora entre joncs i canyars, com si els dolgués deixar l'aigua... El toc de campana ja ens convida a resar l'Angelus, l'oració del vespre, l'Ave Maria... resem-la

agenollats com bons cristians que estimem a la Santíssima Verge... Aquest toc tan expressiu ens convida a l'oració i al descans: en ressonar per eixes muntanyes produeix dolça malenconia que oprimeix el cor i ens eleva l'esperit, a regions espirituals... Ja ha desaparegut la claredat del dia i nou i bellíssim espectacle ens ofereix la naturalesa que ens parla poderosament amb el seu silenci, doncs també la nit, té la natura espectacular de sublim llenguatge escrit en les estrelles que solemnement brillen mentre segueixen el seu curs rapidíssim i silenciosos en les seves eternes giravoltes. Ja apareixen les cases de nostra població i brillen llums amigues que ens ofereixen afectuosa acollida i llar amorosa.

J. R. R.

Oficina romànica

Consultes

Cons. 2. — Què és més ben dit *mercès* o *gràcies*? C. S.

Resp. — Fixant-nos només en el sentit de manifestar amb paraules l'agraïment, cal distingir les dites plenes *donar gràcies*, *donar les gràcies* i l'expressió el·líptica *gràcies!* *mercès!*

1). Forma plena *donar gràcies*. — La forma típica del llatí era *agere gratias* amb la paraula *gratias* plural, que ha passat generalment a les llengües filles del llatí. En francès tenim: *je vous rends grâce* o *grâces*; en italià *rendere grazie*; en castellà *dar gracias* i antigament *hacer gracias*. En català els nostres clàssics antics no coneixien altra dita que *fer gràcies* o *dar gràcies*, com diem encara avui. Cap d'aquestes llengües no diu mai *mercès* en la dita plena, perquè *mercès* porta la idea de paga, premi, retribució o del favor que la mereix, i així *fer mercès* o *donar mercès* voldria dir fer favors o retribuir-los amb obres, i no solament agrair de paraula, que és el sentit que ara tractem. Parlant, doncs, amb tota propietat cal dir, que *un hom dóna gràcies de les mercès rebudes*. Així resulta que és més ben dit aquí *gràcies* que no *mercès*; i *mercès* estaria malament.

Això mateix val per *acció de gràcies* (no *acció de mercès*), que en italià és *rendimento di grazie*, en castellà *acción* o *hacimiento de gracias* i en francès *action de grâces*, continuacions del llatí *gratiarum actio*. En francès fins diuen *dire ses grâces* de l'acció de gràcies després de menjar.

2). Expressió el·líptica *gràcies!*, *mercès!* — Aquí ja no hi ha tanta uniformitat. En italià diuen *grazie!* *grazie tante!* i desconeixen el *mercè* o *mercès*. El francès al revés només té *merci!* *merci beaucoup!* En castellà tenen *gracias*, *muchas gracias*, *muchísimas gracias*, *gracias mil*, *un millón de gracias!* i també *merced!* *muchas mercedes!* segons diu el Diccionari de l'Acadèmia i cal que tinguin present els qui creuen que dient *mercès* en català fugen més del castellà. En català la parla corrent dóna *gràcies!* —

De no res; moltes gràcies o moltes de gràcies! — A Déu sien dades; tantes gràcies de tot! — No es mereixen; tantes de gràcies! — Per servir-lo; i també a la província de Girona grans mercès! La relació entre *gràcies* i *mercès* en la parla gironina ens la dóna aquesta contesta gentil d'una dona d'Olot, a qui uns vianants li menaren una cabra que li fugia: *moltes de gràcies i grans mercès!* *Grans mercès* no és sinònim de *moltes de gràcies*, sinó que hi afegeix alguna cosa més. En valencià diuen: *moltes gràcies* i *Déu que li hu pague* i contesten: *Ell és bon pagaor*. El *Déu que li hu pague* dels valencians afegit a *moltes gràcies* ens explica el *grans mercès* gironí; com si diguessin: *moltes de gràcies li dono i grans mercès li'n faci Déu*, això és, bona paga li'n doni. On a la manifestació verbal de l'agraïment *moltes gràcies* afegim el desig d'una retribució al benefactor, que Déu li faci per nosaltres. Així igualment ben dit és *gràcies*, *moltes gràcies*, *tantes gràcies*, que *grans mercès* o *Déu que li hu pague*, però aquesta segona manera de dir representa quelcom més que la senzilla demostració verbal de l'agraïment. La forma més usual i senzilla sempre serà *gràcies!* I cal advertir que la parla viva gironina no diu *mercès!* sinó *grans mercès!*

3). Forma refeta *donar les gràcies*. — Així com de l'expressió *bon dia tingui!* fem la dita *donar el bon dia* i *donar els bons dies* ("felicitar"), així sobre les expressions *gràcies!* *grans mercès!* la parla viva ha fet també *donar les gràcies*, i *donar les grans mercès*, que hem trobat en una carta de Verdaguer al poeta Llorente en l'Epistolari que l'Oficina Romànica té en curs de publicació. Les dues maneres són bones i tenen la seva força especial, tal com ara mateix deïem en l'apartat 2). En italià tenen també *rendere ringraziamenti*, *far un ringraziamento*, i en francès *adresser des remerciements*.

No hi ha cap necessitat, doncs, d'esmenar la parla viva catalana en el cas de *gràcies* i *mercès*, quan són l'expressió de l'agraïment. La tema contra la paraula *gràcies* no té fonament, com ja ha estat escatit temps ha.

El Secretari de Redacció

Es dolent el poble?

Per poc que hom filosofi les coses de la vida, en estendre llur mirada pels encontorns que el rodegen, notarà de seguida que, el poble, el poble humil, que sofreix totes les privacions, que viu una vida trista i miserable, oblidat dels de dalt, avorrit per uns i altres, que el poble que ha de passar la vida entre privacions i incomoditats, és per naturalesa d'una bondat excessiva.

Ah! si així no fos, és ben segur que el món hauria de viure dies d'horror i extermini.

Per poc que hom filosofi, tornem a dir, la tragèdia de Rússia té una explicació lògica i natural. Ens referim a l'establiment del comunisme, després de la caiguda del tsarisme, conseqüència de la guerra gran, en els extensos dominis de Pere el Gran.

El segle present es distingeix, a part de les grans invencions que són una meravella, que són l'admiració dels mortals, pel màxim de comoditats que proporciona al viure. El confort és el distintiu principal dels que volen convertir el món en una sucursal del Paradís. Els plaers són la nota característica dels que s'afanyen a passar les hores sense recordar-se ni de la resta del món, ni de l'existència de l'altre. Autos, cabarets, temples del plaer, refinaments del paladar, vicis inimaginables, vestimentes estrofolàries, afaitaments ridículs, ús abusiu d'estupefacients, abús de licors, platxeris, perfums i àpats sibarítics.

A això es resumeix, per a molts, la vida actual, la vida del segle que rendeix adoració idolàtrica a la moda.

En fer aquest resum, no pensin els lectors que nosaltres siguem enemics declarats de les modes, dels invents, del confort, del refinament i de la indumentària.

Nosaltres el que no capim és que al costat de tanta disbauxa, de tanta mala despesa, de tant refinament, hi hagi qui gemegui i hagi de viure sense sol, sense aire i sense els aliments necessaris.

Sense anar a cercar exemples lluny, fixem-nos amb el que passa a Barcelona mateix. Mentre s'esmercen milions de pessetes per a urbanitzar carrers i places centrals, ja urbanitzats, no molt lluny de les Rambles, si ens endinsem un xic, entre la Via Sacra i les Rondes, podrem veure carrers plens de brutícia, sense sol, sense netedat de cap mena, mal empedrats, on la gent viuen apilotats, sense llum ni cap mena de condició pròpia per als humans.

S'ha parlat molt de la vida en les barraques. En aquesta mateixa Revista, un bon company nostre, el senyor J. Guilerà Villarreal, en mantes ocasions ha escrit articles ben pensats, explicant-nos la barreja promíscua dels que vivien i viuen en les barraques.

Nosaltres, però, considerem molt més avantatjosa la vida de les barraques, que la que han de fer els pobres que han de viure pels carrers estrets i bruts, de l'interior de Barcelona, especialment per l'anomenat *barri xinès* i moltes de les travessies que van del Carrer del Carme, Hospital i Sant Pau en direcció

al Carrer Nou. Almenys els que viuen en les barraques *construïdes* als afores de la ciutat, tenen en son favor la llum i l'aire.

Si bé és cert que en les barraques la vida de contuberni salta a la vista, què direm de la que es viu en els carrers estrets mencionats?

Amb pena hem contemplat més d'una vegada la promiscuació trista en què han de viure els nens i nenes d'aquests carrers estrets, amb la gent de l'hampa, entre les dones de mal viure, que en ple carrer i a plena llum del dia ofereixen la mercaderia avariada amb escenes que no poden explicar-se.

Hem vist sortir dels col·legis els nens i nenes, recorrent aquells carrers on l'exhibició de la carn és la nota característica, bo i anant cap a casa, amb la retina plena d'escenes immorals.

No n'hi ha prou d'haver de viure en carrers estrets, bruts, infectes, sense asfaltar, sense llum i sense aire, que encara s'hi suma la vida infecta de l'oferiment de la carn, i això davant mateix de les criatures que forçosament han de passar i traspasar aquests carrers per anar a comprar i per anar i venir del col·legi.

Ara digueu-me, amics volguts, si aquesta barreja de sers innocents amb gent que el món rebutja, aquesta vida contumeliosa entre uns i altres no seria motiu per a fer explotar contra totes les comoditats, contra tots els refinaments, contra tota la moral acomodaticia de molts, contra tots els plaers i gaudis dels que solament viuen per a gaudir?

La passivitat del poble conformat amb aquesta vida de privacions i d'enrarament social ens prova la seva bondat per naturalesa.

Ai si algun dia el poble pogués fer comparacions!

Segurament que s'alçaria gosat, altiu i decidit a cercar la llum i l'aire, i les comoditats, i els refinaments, i els gaudis dels quals ara es fa tan mal repartiment, i sobretot, tan mal ús.

Nosaltres, doncs, creiem que el poble és bo per naturalesa. Creiem així mateix convenient, i més que convenient, necessari, que els directors de pobles, que les autoritats, que els homes de bon cor deuen aprofitar-se d'aquesta bondat natural que és essència del mateix poble, per a conduir-lo pels camins, no solament de la decència, sinó també pels de la vida confortable, que mena els homes a sentir el goig de viure, acompanyada d'una vida moral i exemplar, d'acord amb les ensenyances de l'Església.

Segurament que si ho féssim així, si en pensar en urbanitzar zones ja urbanitzades, anéssim a portar vida i llum als que viuen en l'estretor dels carrers bruts i foscos, podríem aprofitar moltes energies, idees i activitats de molts que es corsequen entre les privacions i la vida miserable que forçosament han de viure al centre de les urbs, sense amor a la vida, ni a les institucions ni a la humanitat.

LLUÍS G. FABREGA I AMAT

FETS DE LA SETMANA

A falta d'altres coses la premsa ha continuat ocupant-se del Congrés Socialista.

Aquest Congrés ha tingut el que se'n diu "bona premsa". No pot pas queixar-se.

Uns diaris per fas, altres per nefas, tots han dat al Congrés Socialista una importància molt superior a la del partit que el convocà. No n'hi ha per tant.

Ara bé; negar el perill que per a l'ordre social, per al demà nacional, té aquest partit, fóra aclucar els ulls a la realitat.

Com tots els partits extremistes, el partit socialista recull moltes desferres socials, els elements protestataris, els caiguts i fracassats políticament, socialment i àdhuc econòmicament.

I tot ajuda a fer nombre, a engruixir la massa del partit, a fer soroll i cridòria.

Si el partit socialista, demés d'aquests avantatges, no tingués de bo dins del Govern, no estigués de moda en política, que ridículament el veuríem moure's dintre dels seus reduïts límits!

Però amb un règim de favor, dalt d'un escenari en què solament té d'*alter ego* un partit mansoi, el partit socialista sembla qui sap què, i fa la por sense cap esforç. Molt més encara congregat en Assemblea i amb uns quants líders que es guanyen bé la vida oficiant de polítics governamentals.

Tot això no vol dir que no sigui — i cal repetir-ho sovint — un perill el P. S.

L'endemà de la dictadura, l'únic partit que es trobarà relativament fort i ben organitzat serà el P. S., i també serà l'únic que comptarà amb homes audaciosos i capaços d'assaltar el poder si així s'escau.

Qui tindrà la culpa d'això? No estem en el cas ni amb mitjans per esbrinar-ho, però, la futura història d'Espanya es va escrivint ara...

Altrament encara es parla del projecte de Constitució, que ja obra en poder de Primo de Rivera, qui diu que aprofitarà les vacances d'estiu per estudiar-lo i acotar-lo conscienciosament. Sigui dit amb el degut respecte, a hom li sembla que tot això és perdre un temps que bé el necessita per a descansar el President del Consell de Ministres. El món marxa molt de pressa perquè el projecte, que tan a poc a poc camina, es posi a compàs...

Oblidàvem dir, respecte al Congrés Socialista, que hi assistí un senyor anomenat Van Roosbroerk, delegat de la Internacional Socialista d'Amsterdam per veure si feien bondat els companys de per aquí, als quals, per cert invita a seguir l'exemple dels socialistes belgues, que prefereixen com a forma política la monarquia, estil flamíngant, a la república francesa, modern estil. No calia pas que els ho digués!

* * *

La declaració ministerial del nou govern germànic està feta amb força habilitat. Ningú no diria que el presideixi un cap socialista, Müller, ni que fos el partit socialista el que prepondera en el nou gabinet del Reich.

La part de la Declaració que es refereix a la polí-

tica interior està plena de llocs comuns i vaguetats, com és natural en tot òrgan d'un conglomerat polític, però en allò que pertoca a la política exterior, la Declaració ja precisa més i és digna d'estudi. La nota pacifista hi ressalta clara i quasi eloqüent, però els drets de la Germània a recuperar el ple domini dels territoris ocupats pels seus enemics d'ahir i "amics actuals", són reivindicats amb una lògica i un vigor que donen molt a pensar als francesos. La política de Locarno, o fou un engany, o exigeix el retorn d'aqueixos territoris a la imperial república alemanya. Un dia o altre es passaran comptes i Déu vulgui que siguin sense factura. Avui França, amb un gest de generositat, que al fons seria de justícia, podria afirmar la pau per molts d'anys amb els seus èmuls de l'Est. La política de gasiveries i de recels i de rancúnies, està renyida amb Locarno, amb Briand i, per dir-ho en una sola paraula, amb la pau futura.

Amb la pujada de Venizelos al poder, torna a estar de moda la minúscula nació grega en el concert internacional dels pobles.

I com troba la seva pàtria l'entremaliat polític grec!

Ara veurem si Venizelos té la mateixa gràcia a arranjar la política interior que tingué adés per manegar la política exterior i àdhuc la internacional en temps memorables.

Venizelos es troba ara amb una Turquia ressuscitada, amb uns Balcans fonamentalment renovellats, amb un Entesa petita que marxa sola, amb una Entesa gran que ja quasi no marxa... Que diferents troba tots els panorames polítics el vident polític cretenc!

Donarà bo de veure com se les arregla per surar altra volta endins i enfora de la seva petita pàtria.

La Conferència del partit laborista anglès ha tingut ocasió de sentir de llavis del seu gran líder Mac Donald que l'immens imperi de l'Índia anglesa serà aviat un altre dels famosos Dominions que integren l'Imperi britànic.

Quins tombs que va donant el món!

El programa del partit laborista allí desenrotllat... exigeix una altra crònica. — J.

Espurnes

S'ha decidit, amb l'aprovació del Cardenal Arquebisbe de Colònia, la construcció de 20 esglésies, contribuint el Consell Municipal i l'Estat. Això ho diem per aquells que creuen i volen fer creure als nostres, que solament a Espanya l'Estat i els Municipis fan grans dispendis a favor de l'Església Catòlica.

* * *

A la sortida d'una controvèrsia, un socialista discuteix amb un catòlic i li diu: — Però, els primers cristians, no eren socialistes? — Sí, replica el catòlic. Els primers cristians deien a llurs germans: El que *em* pertany *et* pertany. Els socialistes dieu: El que *et* pertany *em* pertany. La diferència és totalment insignificant...

Noticiari

Espanya

Llegim amb molt de gust que en la sessió plenària del Congrés Internacional d'Assistència pública i privada celebrat a París, s'ha tractat del tema de la vellesa. Intervingueren en la discussió delegats d'Alemanya, França i altres països. El delegat espanyol, senyor Moragues i Barret, director de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis de Barcelona, féu la presentació de l'Obra dels Homenatges a la Vellesa, sol·licitant la seva adopció pel Congrés i la seva introducció als països en ell representats. El relat de la vida i modalitats de l'Obra dels Homenatges a la Vellesa produí forta impressió i la proposició del senyor Moragues va ésser aprovada per aclamació. Alguns delegats estrangers han sol·licitat els documents i antecedents necessaris per a la immediata introducció de dita festa d'homenatge a la vellesa en els seus respectius països.

—D'uns anys ençà moltes societats cooperatistes celebren la festa de la cooperació amb vetllades, conferències, festes societàries, etc. Amb tal motiu s'ha parlat de la pròxima Festa Internacional de la Cooperació que ha de tenir lloc a Barcelona, i de l'assistència de les Cooperatives d'Espanya al Congrés de Cooperatives que s'organitzarà a la Secció d'Economia Social del Palau del Treball de l'Exposició de Montjuich.

—La Comissió executiva del Crèdit Agrícola va concedint molts préstecs als agricultors amb garantia de fruits.

També en concedeix, amb garantia dels socis, als Sindicats Agrícoles. Al de Villacónego li n'ha concedit un de 25,000 pessetes, amb garantia de tots els socis.

—L'Administració de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau testimonia efusivament la seva gratitud a tots els qui, d'una manera directa o indirecta, han cooperat a l'èxit de la festa de la Guardiola celebrada al dit Hospital amb motiu de la benedicció i col·locació de la primera pedra del Pavelló que s'edificarà per a l'assistència de malalts cancerosos, el qual ha estat posat sota la invocació del Sagrat Cor de Jesús i Sant Miquel dels Sants.

A les autoritats, Comitè i Junes de la Secció Catalana de la Lliga Espanyola contra el Càncer i a tots els qui amb llur presència i aportació donaren major lluïment i prestigi a l'acte, així mateix se'ls dona les gràcies més expressives, i finalment als nens i nenes, tant d'aquesta ciutat com d'altres localitats de la regió, que en innumerable multitud acudiren a oferir amb llurs guardioles els donatius per a contribuir a l'edificació del dit Pavelló.

En el festival de la Guardiola es recaptaren 11.377'51 pessetes, més una moneda d'or de 25 i una altra de 5 pesos, i per donatius de particulars i entitats privades 3.336'30 pessetes.

—Les Joventuts Catòliques de Biscaia s'han reunit a Bilbao en imponent Assemblea. Tots els actes

celebrats han tingut un èxit franc, grandiosos. El programa d'Estudis acordat pel pròxim Curs, és una obra completa de formació i de proselitisme. Hi ha molt a esperar d'aquella ardida joventut en el camp catòlico-social.

—Com cada estiu, la premsa registra diàriament l'incendi de boscos, algun d'ells cremat aquests dies a les mateixes portes de Barcelona. Quin honor per a les nostres autoritats *rurals*!

Tot l'any es parla de política forestal, de la repoblació dels boscos, de llur conservació, de llur vital necessitat; i cada any, en arribar l'estiu, els boscos es cremen a dotzenes perquè ningú no els vigila i ningú no se'n cuida. Quanta incomprensió i quanta deixadesa, Senyor!

—La Direcció d'Acció Social Agrària ha facilitat a la premsa la següent nota:

El propietari de les finques La Romana i Las Tinajas, situades en el terme municipal d'El Tomelloso, ha ofert al ministre les dites heretats perquè, per intermediació d'aquest alt centre, passin a ésser propietat dels masovers que fa anys vénen cultivant-les.

—Al Seminari de Madrid s'han reunit tots els rectors d'aquella diòcesi en Assemblea catequística, que ha celebrat diverses i molt profitoses sessions.

—Diuen d'El Ferrol que l'opinió pública, indignada per les obres immorals que es representaven en un teatre, ha emprès una campanya per anorrear-lo.

—En l'Escola Central d'Enginyers Industrials figura la senyoreta Pilar de Careaga, filla del Comte de Cadagua.

Estranger

A París li toquen en sort moltes coses bones; com ara mateix el Congrés Internacional de l'Habitació i de l'Urbanisme, l'Exposició de l'Habitació, etcètera, etc., a les quals han acudit molts representants de ciutats populosos. Ignorem si hi ha estat representada la nostra.

—Ha estat aprovat a la Cambra francesa de diputats, unànimement, el projecte de llei sobre construcció de cases barates que és una necessitat urgent allí.

—Una de les primeres mides preses pel govern xinès a Nanquín ha estat prohibir l'ús de l'alcohol i del tabac als joves que no passin dels vint anys. Les sancions contra els pares o tutors, i contra els venedors, són molt rigoroses.

—El govern soviètic deuria creure's que és tan fàcil burlar-se de les lleis econòmiques com de les lleis morals, i vet aquí que las lleis econòmiques es riuen d'ell a cada pas. Ara mateix, a causa de la seva pèssima política agrària, la Rússia, que era graner de tot el món, s'ha quedat sense gra, i el flagell de la fam comença a delmar regions abans riques. Falta allí el pa, i Rússia, l'exportadora de blat, ha d'importar-ne per poder menjar.

—L'animosa i bé pot dir-se heroica joventut catòlica de Mèxic ha tramès un missatge d'amistat i gratitud a la d'Espanya força encoratjador. Diu que ara s'organitza segons les normes de la nostra Confederació d'Estudiants Catòlics.

Aquest número ha passat per la censura governativa

CATECISME

DE LES GLÒRIES
DE MARIA SANTÍSSIMA

PEL
RVND. P. GREGORI DOMÍNGUEZ,
REDEMPTORISTA

TRADUCCIÓ DE
VALENTÍ MARTÍ, PREV.

FOMENT DE PIETAT CATALANA
DURAN I BAS, 11
BARCELONA

LES GRANS INDUSTRIES

FABRICA DE XARXES
I FILS RETORTS
PER A LA PESCA

FILLS DE GABRIEL JULIÀ

Bruch, n.º 7 - Telèfon S. P. 427
(Entre Trafalgar i Ronda)

BARCELONA

LA BIBLIA

DE

MONTSERRAT

Aquesta traducció dels textos originals de la Bíblia amb el corresponent comentari, constarà de 23 volums de més de 300 pàgines en gran format. Únicament es ven per subscripció a tota la sèrie de volums. El preu de cada volum relligat és de 30 ptes. El pagament s'efectuarà a l'entrega de cada volum.

Demaneu prospectes especials al R. Pare Administrador de les Publicacions.

MONESTIR DE MONTSERRAT (BARCELONA)

Companyia Trasatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID	} Espanya-Nova York	9 expedicions a l'any
DIRECTE		
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic		16 expedicions a l'any
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina		12 expedicions a l'any
LINIA: Mediterrani, Cuba i Nova York		16 expedicions a l'any
» Mediterrani, Costa Firme i Pacífic		11 expedicions a l'any
» Mediterrani a Fernando Pó		12 expedicions a l'any
» a Filipines		3 expedicions a l'any

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8.

Acadèmia Cots

Direcció general: Portal de l'Angel, 10—BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Telèfon 5041 A.-Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA

FRANQUEO CONCERTADO

ATRENS A. G.—Provença, 157.